

Lucettin Štědrý večer.

Napsal Paul Vigne D'Octon. Přeložil Xaver Něporoln.

Sál sv. Augustina v Laribolsiére: "Pánové, skonali jste pozorné ne- mocnou číslo 33. a posorovali rychlý postup jež nemocí. Jest to dokonalý typ rychlých ubytí a cokoliv bychom dělali, před všeckem asphyxie bude dokončena."

A při této slovesnosti su- chým, hubkovým hlasem starých praktiků slavný profesor Mordache, ukon- čil vizitou, ponoril své tenké prsty do čokavého nádoby s vlasami, vodou, jíž mu obohatovala podívání.

Z mladých lidí, k nimž tato slova pronesi muž, který nikdy se neklamal, jedně bez nejméněho počutí zazna- mal si do avocho zaplakali osudný vý- rok: druzi, jichž nemocnice jesté ne- upala, pohledli bezradně soustrastně k materného zeleněmu loži.

Do právici místrově stojící sestra Celestyna, jeptiška přidělena tomuto sálu, neponahla sebou, ale na ble- modryhé křížené záchrávce se věká se slatiny fasani a krídla jejich bíl- ho copce lehounce pozdvívila se nevi- telným povadchem.

Jesté jednomu napojeté přehlídi Mar- toche dvojího radu nemocných — "Bistro," pravil po delším mlčení, Jakmile agonie čísla 33. započne, můžete přenést jeji dítě z lože 32, kam bude se vám zadat."

A však svrchník a rukou svých za- kù pokynal na pozdrav a odčeš.

Sepot, smích, tlumené kroky střeví- ček, přestavovaní lidí přerušili ledo- vé ticho, jež panovalo v rozháni síní horčatné nemocných; méně nemoc- né, až dosud bojanců skrčené pod po- kryvkou, oddechly si od nevolnosti, která se přitomnosti lékařového jevila.

Bruzy na to dvéře v pozadí blučnou- se rozevřely, dva vosky, postkované o- setrostníkami v bílých zástrážích, obje- vily se sálem. Hlomot vzdoroval jesté cinkáním sálkù, díkyz lezených hlo- do kamených hrnkù, a v to místo se žadostivé i radostné povadechy, stěst- potlačované, jesté vyslovávaly blížící se chvíle každodenního rozdělování ji- dia.

"Dostí tak, číslo 18, vše píce, že nemáte již poloviči."

"Alo sestro, to není ani čtvrt."

"Jesté pomaleji, číslo 20!"

"Sestro, tato kotletka není dost du- dena."

"Lékař nařídil ji polodušenou...."

A v tomto zmatku stísnitosti, náru- u, utřípování, které povstávaly v shro- mádění trpitelé, sestra Celestyna krádele pevným krokem podél loží, na- pamínajíc, radíc, povzbuzujíc slabou- chut' jednich, zdržujíc nebezpečnou hmotu drahých, mimo rozehná, an- désky přísná, spočívajíc na všechn jasny pohledu paany, osařovaným plamenem neučinivé lásky k blízkimu.

Mají zápisník a chorobopisy pod- páki, běda nad rozdilem polévk, od- měly všechna porci a sama rukou roz- váska. Nechtechonu zálevala vino do plechových kaláskù.

Dolila k číslu 32.

"Náš, Lucie, má dnes velký hlad?"

"O ano, sestro, velký, velký," odpověděl děvčátko pletštěl, v selkách, ha- dždýma očima, jehož vlnitě kadeře, jak dhei černé, zivě odrážely se od neposkrvnuté bělosti záclon.

A jakoby chtěla potvrdit svá slova, tukala líci po prázdné misku.

"Pat' díl," napomenula sestra, po- davačeji ji, polévku, "tvá matinka spt."

A tlumeným, starostlivým krokem očetovatelek, kterým jako by ticho same krácelo, přiblížila se číslu 33.

Bledá bledost umírajících, rty úzké- leni kosti očte výčnivací, nemocná dřímalá, těše oddychující. Sestra Cele- styna zahleděla se na ni.

Jaká strašná změna od jejího pře- chodu! — sotva měsíc tomu.

Připomatovála si její určité — ten přechod za ponurého vedenia listopado- vého, kdy listi velkých platanů na dvo- ře, vichrem hnáno, tukloko v okna sá- lu, připomínajíc melancholitní zimy —

— všechny jak tiskla svou ulekanou de- rulkou ší hubených rukou, snášejí- stěděně svou bolest i důstojnou svou blu- bdu — bluď jak viděno nezaslouženou — a blbci dnes cítí, k ní sympathetic, — soustrast — roznídlou od očasti i sympathetic, během tím nesčetným u- trpením, jež každodenně mělo před sebe vrakou.

S neobvyklnou zvědavostí četla její připomatová listinu:

"Valentyna Rigaudová, rozená Pra- děšová, 30 let."

"Lucette Rigaudová, 5 let."

O jaké svážnější shoda též ona svým prvním jménem nazývala se Valentyna a bude ji o vánoci 30 let. Živě poslouchala ji při tom ovádilo, v duchu jež se cítily se vzpomínky, jož za- maří měla a které zaznala znamením křtu.

Když na sklonku dne matka usnula, přiblížila se k děvčátku, aby postý- kuje tu svou zprávu, a když Lucetta ze spal svým dřímalém ji dékolávala, zase měla se neudolatelnou touhu o božemství, jež by ukryla sru, starostlivé záře, jako slzy mateké.

Druhého dne přišel navštívit ji — méně ještě mladý, vzdor ustaranosti ve mrazených tazích, v nichž hubkové mraží vřískami vryt byl neperfektív boj- soudem nespolehlivým. Opustil je s dlouhým, bolestiplným polbením, jež ardens Celestynu napinilo úzkostí všeobecného vetera.

Tototo vedenia dojata tolka nákon- nosti, vypravovala ji Valentyna při svém novém vedeniu, a když Lucetta ze spal svým dřímalém ji dékolávala, zase měla se neudolatelnou touhu o božemství, jež by ukryla sru, starostlivé záře, jako slzy mateké.

Druhého dne přišel navštívit ji — méně ještě mladý, vzdor ustaranosti ve mrazených tazích, v nichž hubkové mraží vřískami vryt byl neperfektív boj- soudem nespolehlivým. Opustil je s dlouhým, bolestiplným polbením,

jež ardens Celestynu napinilo úzkostí všeobecného vetera.

"Však on nekonec," uzavrela se

zrakem zimněně rozzářeným: "odje- do Ameriky, by vyzkoušel nutných peněz koupit našco nároku a já, až budu udržována, choplím se zase leštění střbra, jemuž jsem se druhým načula a za několik let vrátíme se všechni tři do ulice Flachat, do onoho koutku Batignolles, kde jsem zrod- lona."

Nebýlo tomu ani měsíc, co tak mu- vila, a tou věrou v budoucnost, již mu- ji ubosť souchotinat, a vny okamžiky jež byly sedent.

* * *

Sestra chítala spustit záshony a ode-

díl, když nemocná otevřela oči, již

spatila, uvnitř pokus podleptit se o

pokraj svého lúžka, ale záchrávce

si oči otevřela a vyskočila z rukou

zraka a záchrávce.

Narodil se Kristus pán,

veselme se,

a říke křítek vykvet nám,

radujeme se!

Sestra Celestyna — s modlitební

knihou v ruce — rezivila. Jakoli se

namáhala, by sledovala oddly poboz-

it, ať už využije rámeček kleslo a

k záchrávce.

Eloy započala K ozáfenému oltáři

jasné, čiste blasy sester vznášely k

při významných zvycích varhan:

Narodil se Kristus pán,

veselme se,

a říke křítek vykvet nám,

radujeme se!

Záchrávce se radost.

"Jáka to bude krásná brácka," po-

mysila si, pohlíží se na Baltazaru.

Ale hned na to myšlenka tato zdá-

la si smrtelného hříchu i pokřivovala se, aby myslí od ní odvrátila.

Avek Baltazar a umírněnost své- rány nepestovaly bláznivou záchrávce.

"Prof' mne nechecá," pravil, "vidíš,

že mám zlaté roucho, sat hvězdami po-

se a tým, že mám zlatou korunu na

hlavu a výklenek v oči,"

Ale jaký ještě výklenek v oči?

"Avek Baltazar a umírněnost své- rány nepestovaly bláznivou záchrávce.

"Prof' mne nechecá," pravil, "vidíš,

že mám zlaté roucho, sat hvězdami po-

se a tým, že mám zlatou korunu na

hlavu a výklenek v oči,"

Ale jaký ještě výklenek v oči?

"Avek Baltazar a umírněnost své- rány nepestovaly bláznivou záchrávce.

"Prof' mne nechecá," pravil, "vidíš,

že mám zlaté roucho, sat hvězdami po-

se a tým, že mám zlatou korunu na

hlavu a výklenek v oči,"

Ale jaký ještě výklenek v oči?

"Avek Baltazar a umírněnost své- rány nepestovaly bláznivou záchrávce.

"Prof' mne nechecá," pravil, "vidíš,

že mám zlaté roucho, sat hvězdami po-

se a tým, že mám zlatou korunu na

hlavu a výklenek v oči,"

Ale jaký ještě výklenek v oči?

"Avek Baltazar a umírněnost své- rány nepestovaly bláznivou záchrávce.

"Prof' mne nechecá," pravil, "vidíš,

že mám zlaté roucho, sat hvězdami po-

se a tým, že mám zlatou korunu na

hlavu a výklenek v oči,"

Ale jaký ještě výklenek v oči?

"Avek Baltazar a umírněnost své- rány nepestovaly bláznivou záchrávce.

"Prof' mne nechecá," pravil, "vidíš,

že mám zlaté roucho, sat hvězdami po-

se a tým, že mám zlatou korunu na

hlavu a výklenek v oči,"

Ale jaký ještě výklenek v oči?

"Avek Baltazar a umírněnost své- rány nepestovaly bláznivou záchrávce.

"Prof' mne nechecá," pravil, "vidíš,

že mám zlaté roucho, sat hvězdami po-

se a tým, že mám zlatou korunu na

hlavu a výklenek v oči,"

Ale jaký ještě výklenek v oči?

"Avek Baltazar a umírněnost své- rány nepestovaly bláznivou záchrávce.

"Prof' mne nechecá," pravil, "vidíš,

že mám zlaté roucho, sat hvězdami po-

se a tým, že mám zlatou korunu na

hlavu a výklenek v oči,"

Ale jaký ještě výklenek v oči?

"Avek Baltazar a umírněnost své- rány nepestovaly bláznivou záchrávce.

"Prof' mne nechecá," pravil, "vidíš,

že mám zlaté roucho, sat hvězdami po-

se a tým, že mám zlatou korunu na